

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5825

гр. София, 03.08.2020 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
закрито заседание на 03.08.2020 г. в следния състав:**

СЪДИЯ: Евгения Иванова

като разгледа дело номер **2055** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С молба от 03.07.2020г ,юриск. Ц.- проц.представител на ТД на НАП С. е поискала , в срока по чл.248 изменение на Решение №3233/25.06.2020г по адм.дело № 2055/2020г по описа на АССГ в частта за разноските. Посочила е,че своевременно е отправила възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение ,посочено в списъка за разноските съгл.чл.80 от ГПК / стр.72 от делото / ,представено от проц.представител на жалбоподателя,което е съобразено от съда като неоснователно .Счита ,че сумата 1500лв – адв.възнаграждение е многократно завишена,доколкото съгласно чл.8 ал.3 от Наредба № 1 /2004г за минималните размери на адвокатските възнаграждения ,за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лв. Отделно от това ,счита че за този вид дела ,адвокатските възнаграждения , следва да се изчисляват ,по реда за изчисляване на адв.възнаграждения при обжалване на предварителни обезпечителни мерки , тъй като нямало значение дали мерките са наложени от публичен изпълнител или от инспектор по приходите.Намира ,че делото не се характеризира с фактическа и правна сложност ,още повече че видно от адв.пълномощно на адв. Г. ,представителството на последния било възникнало след подадена жалба от С. Д.. На следващо място твърди ,че по делото не е представен договор за правна защита между [фирма] и адв. Н. Г., от където да е видно какъв хонорар е договорен,както и не били представени доказателства за реално заплащане на договорения хонорар. Позовава се на ТР №6/06.11.2013г по тълк.дело № 6/2012г на ОСГК на ВКС и счита ,че същото не е съобразено и това ще доведе до неоснователно обогатяване на дружеството за сметка на ТД на НАП, за суми за които се предполага че не са реално заплатени. Алтернативно ,счита че може да бъде приложена разпоредбата на чл.10 т.5 от същата наредба , предвиждаща минимално адв.възнаграждение за обжалване на действията на

съдебен изпълнител – 200 лв., а когато жалбата се разглежда в открито заседание – 300 лв.; същото възнаграждение се дължи и на процесуалния представител на длъжника.

Съгласно чл.248 ал.2 от ГПК съдът е изпратил препис от искането на [фирма] и с молба от 27.07.2020г , адв. Г. ,като пълномощник на последното е представил договор за правна защита и съдействие от 14.02.2020г ,от което е видно ,че е договорено адв. възнаграждение в размер на 1500лв и същото е заплатено в брой.

Съдът преценява доказателствената стойност на договора за правна защита и съдействие от 14.02.2020г ,представен след приключване на делото съобразно другите обстоятелства по делото. Доколкото ,изменението на решението по реда на чл.248 от ГПК е предвидено да се развие в специално съдебно производство , договора за правна защита и съдействие от 14.02.2020г не може да бъде игнориран. Сумата посочена в него от 1500лв –договорено възнаграждение съвпада с включеното в списъка по чл.80 от ГПК адвокатско възнаграждение .Отразено е,че е платено в брой т.е разноските реално са сторени. Тук следва да се отбележи ,че исканото изменение е обусловено от обстоятелството ,че възражението за прекомерност на адв.възнаграждение е прието за неоснователно и е присъден пълния размер на посоченото в списъка по чл.80 от ГПК от адв. Г. адв.възнаграждение. Това обстоятелство категорично не води до неоснователно обогатяване на страната ,така както се твърди в искането по чл.248 от ГПК . Съдът е посочил ,следното : „...Съдът намира възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно ,предвид размера на наложеното обезпечение т.е материалния интерес“ ,но не се има предвид остойността на делото , с оглед неговия предмет , тъй като с оспорения адм.акт не се определя данъчно задължение. Ако беше вярно ,това тълкуване дадено от процесуалния представител на ТД на НАП ,то дължимото адв.възнаграждение би било 3606 лв , изчислено съгласно чл.8 т.5 от Наредба №1/2004г за минималните адв.възнаграждения. В случая дан.задължение ,за обезпечаване на което е наложена възбрана върху имота на [фирма] е 107 606.70лв и е определено в отделно ревизионно производство,в което посоченото дружество не е било страна . Неясно за съда е защо ТД на НАП претендират разноски по аналогия с разноски , присъждани при обжалване на предварителни обезпечителни мерки . На първо място съдът не прави разлика дали обезпечителните мерки са наложени от публичен изпълнител или от инспектор по приходите,при определяне на разноските . Съгласно чл.1 от Наредба №1/2004г за минималните адвокатски възнаграждения „ Размерът на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, но не може да бъде по-малък от определения в тази наредба минимален размер за съответния вид помощ“ т.е доминиращо в случая е свободното договаряне между адвокат и клиент.Ограничение законодателя е поставил в разпоредбата на чл.161 ал.1 изр.последно от ДОПК,където се предвижда на администрацията вместо възнаграждение за адвокат да се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат. Ограничението обаче касае администрацията и неправилно се търси аналогия между разноските за представителство от страна на жалбоподател и ответник.

В заключение следва да се отбележи,че настоящия съдебен състав е съобразявил свободно договореното между адв.Г. и представляващия [фирма] адвокатско възнаграждение в размер на 1500лв и е приел за неоснователно възражението за

неговата прекомерност, доколкото стойността на имота , върху който е наложено обезпечение / възбрана/ за чуждо задължение е значителна / 3319974.70лв / и договарянето на хонорар двукратно по –висок от минималния размер определен по наредбата ,за дела без материален интерес не е прекомерно.

Действително предмета на делото не се характеризира с фактическа и правна сложност ,но поради гореизложеното съдът намира искането за изменение на решение № 3233/25.06.2020г по адм.дело № 2055/2020г по описа на АССГ в частта за разноските за неоснователно.

Не подлежат на коментар довода на ТД н а НАП ,за това дали адв. Г. е бил ангажиран преди образуване на делото или след неговото образуване.Не намира приложение и разпоредбата на чл.161 ал.3 от ДОПК, каквото е искането на защитата на адм.орган ,изложено с техния списък за разноски по чл.80 от ГПК / стр.71 от делото/,тъй като не са представени от жалбоподателя доказателства ,които не са били представени пред адм.орган . Единственото доказателство представено от жалбоподателя в съд.заседание на 04.06.2020г е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С190022-022-0122274/20.12.2019 г. на НАП,с което са наложени обезпечителни мерки на основния длъжник - [фирма] и това доказателство не е било неизвестно на органа.

Воден от горното съдът

ОПРЕДЕЛИ :

ОТХВЪРЛЯ искането за изменение на Решение №3233/25.06.2020г по адм.дело № 2055/2020г по описа на АССГ в частта за разноските като неоснователно.

Определението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: